

Arrest

nr. 105175 van 17 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, bij faxpost op 15 juni 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 mei 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 juni 2013 om 12u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. WILLAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEV die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 mei 2013 wordt de verzoeker door de politie te Oostende na een controle staande gehouden en van zijn vrijheid beroofd.

Op 21 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 21 januari 2013. Hoewel de bestreden beslissing in de vorm werd ter kennis gebracht onder een bijlage 13septies, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing zelf geen inreisverbod bevat.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoeker zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve samen met de verwerende partij in de nota met opmerkingen vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De exceptie opgeworpen door de verweerder is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

2.2 De Raad dient ambtshalve te onderzoeken of de vordering binnen de in artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde beroepstermijn werd ingesteld, hij zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.
Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”*

De termijn van vijftien dagen bepaald in artikel 39/57, tweede lid van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Artikel 39/57, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet verwijst aldus naar artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Artikel 74/8, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 21 mei 2013 om 12u30.

De bestreden beslissing vermeldt in fine dat de verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd op 20 mei 2013 om 22u55. De vaststelling dat de verzoeker reeds van zijn vrijheid werd beroofd wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier (zie het administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 20 mei 2013 waaruit blijkt dat de verzoeker op 20 mei 2013 door de politie te Oostende werd staande gehouden en zie de begeleidingsfiche tot verwijdering dd. 21 mei 2013 op pagina 1 in kader en op pagina 5 onderaan).

De verzoekende partij werd ter terechtzitting geconfronteerd met de vaststelling dat de verzoeker reeds op 20 mei 2013 van zijn vrijheid werd beroofd. Zij betwist deze vaststelling niet.

De verwerende partij sluit zich aan bij de door de Raad ter terechtzitting opgeworpen vraag met betrekking tot de tijdigheid van de vordering, zij stelt ter terechtzitting dat het beroep laattijdig is ingediend.

Aldus blijkt en wordt niet betwist dat de verzoeker op het ogenblik van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing, dit is op 21 mei 2013 van vrijheid was beroofd ingevolge een aanhouding door de politie te Oostende.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat te dezen de termijn van dertig dagen, zoals bepaald in artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet van toepassing is. *In casu* is op het eerste gezicht de beroepstermijn overeenkomstig artikel 39/57, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de orde. De verzoeker was immers op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing van zijn vrijheid beroofd en derhalve opgesloten, zoals bedoeld in het voormelde artikel 74/8, §1 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen en aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 mei 2013. Het verzoekschrift is gedateerd op 14 juni 2013 en werd per faxpost verzonden op 15 juni 2013. De op 15 juni 2013 ingestelde vordering is op het eerste gezicht dan ook buiten de wettelijk voorziene termijn van vijftien dagen ingediend en derhalve laattijdig.

De verzoekende partij brengt op het eerste gezicht geen tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Met de loutere en niet nader geduide bewering dat hij nog niet op de hoogte was van de feitelijke grondslag van zijn grieven die in het verzoekschrift worden ontwikkeld, toont de verzoeker in elk geval geen reden van overmacht aan die hem zou verhinderen om de vordering binnen de wettelijke beroepstermijn in te dienen. Indien grieven eventueel pas na het verloop van de beroepstermijn aan het licht zouden zijn gekomen, kan dit geen afbreuk doen aan de wettelijke beroepstermijnen die van openbare orde zijn.

2.3 De vordering is *prima facie* in zijn geheel onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizendendertien door:

Mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE